

חזרה לאתר

החזיר של חלפון

(מתוך הקובץ "סיפורים לנסיעות קצרות")

יום אחרי פסח מצלצל אלי מורדי חלפון. הוא מסתובב הרבה בצפון, מפיץ שם

ספרים, כתבי עת ודברים כאלה.

"מה העניינים מורדי, אני אומר."

והוא שואל: "נו, איך מתקדמת המסיבה?"

"אל תדאג, אני אומר, "יהיה פיצוץ."

כולם כבר יודעים על המסיבה הענקית שאני מתכנן ליום העצמאות

החמישים.

"תשמע, יש לי משהו בשבילך, הוא אומר לי, "בשביל המסיבה שלך."

"מה הקטע, מורדי?" אני שואל, והוא בקיצור מספר לי שבאיזה קיבוץ אחד

צפון יש מפעל לייצור תחבושות, ושיש להם חזיר למכירה, ואולי אני מעוניין

בחזיר הזה שלדעתו יכול להשתלב יופי במסיבה שלי.

"אתה עובד עלי, או מה?" אני שואל את מורדי.

"לא, הוא אומר, "אני רציני לגמרי. יש להם חזיר אחד, חמוד ביותר, במחיר

מציאה. רק צריך לבוא ולקחת אותו."

אני אומר לו שירד ממני, נפרד ממנו ושוכח מכל העניין.

אבל מורדי לא מוותר. כעבור יומיים הוא מגיע אלי לחנות ואומר: "אז מה עם

הבשר?"

"איזה בשר, מורדי?"

"תשמע, הוא אומר. "אני צריך להגיע לקיבוץ הזה ורציתי לדעת אם אתה

מעוניין בחזיר שהם שומרים לי שם."

ואז אני נזכר בכל העניין. מורדי מספר לי שבמפעל של הקיבוץ מייצרים תחבושות, ושהם בודקים את התחבושות שלהם על פצעים אמיתיים שהם עושים לחזיר. חזיר ניסיונות.

”מעניין,“ אני אומר למורדי.

מורדי אומר שהם החליטו להיפטר מהחזיר שלהם ולמכור אותו מאד בזול במחיר של מאה שקל בלבד. ”תחשוב,“ אומר לי מורדי. ”רק הבשר נטו שווה שלושים שקל קילו.“

אני מבטיח לו שאני אחשוב על זה אבל מורדי מגלה לי שבעצם החזיר כבר שלי אם אני רק אחזיר לו את החמישים שקל שהוא כבר שילם על החשבון.

אני אומר למורדי שזה לא מקובל עלי ושאני שוקל לבטל את כל האירוע. אני לא אוהב שמתערבים לי ככה בחיים.

מורדי אומר לי שאני פרינציפיונר.

בסוף הוא משכנע אותי. אני נותן לו חמישים שקל ועוד חמישים בשביל ההובלה. אבל הוא רוצה שאני אבוא איתו.

אני אומר לו שפשוט ימצא שם מישהו שיעזור לו להעמיס את הסחורה ושידחוף אותה עם הספרים מאחורה.

אבל מורדי אומר שזה לא כל כך פשוט, ושהוא חושב שזה יהיה יותר טוב אם אני אבוא איתו ואקח את החזיר שלי בעצמי.

הוא לא מוותר.

אני לוקח יום חופש, שם את הילד אצל חמתי ואת האישה משאיר בחנות. אני מבקש ממנה להיות נחמדה לקליינטים כי אני יודע שזה מעצבן אותה להיות בחנות, אבל אני לא מגלה לה למה אני נוסע עם מורדי לצפון. אני רק אומר לה שאני חוזר בערב מאוחר ושאם יש בעיות היא יכולה להשיג אותי בסלולארי.

אנחנו יוצאים מוקדם בבוקר, עוברים את כביש החוף. נתניה, קיסריה, חדרה, ואדי מילק. פקק בצומת יקנעם. האוטו מלא חבילות ספרים והריח של הנייר משכר אותי. אני עוצם עיניים ונרדם.

בעשר אני מתעורר בקיבוץ. זה מקום ירוק שנמצא על הר. למטה, בעמק, יש משבצות ובריכות דגים. מורדי שואל אותי על מה חלמתי.

"לא חלמתי על כלום," אני אומר לו, "אני אף פעם לא חולם."
 "בן אדם בלי חלומות זה בן אדם בלי נשמה," אומר מורדי.
 "מי צריך נשמה," אני אומר, "העיקר הבריאות." הוא צוחק.
 אנחנו עוצרים ליד המפעל ומורדי אומר: "תלך למשרד תחפש את עמירם
 ותגיד לו שזה בעניין החזיר של חלפון."
 "מה, אתה לא בא איתי?" אני שואל.
 "תן לי חצי שעה לגמור כאן איזה עניין," אומר מורדי ומסתלק.
 אני נשאר לבדי ליד מבנה שנראה כמו האנגר של טילים.
 אני עובר את המסדרון פעמיים עד שאני מוצא את הדלת שכתוב עליה
 "משרד". אני נכנס. כמובן שאין אף אחד ואני מתיישב לי על כורסא ומחכה
 בסבלנות. זאת כנראה הכורסא הנכונה, כורסת האורחים, כי לידה עומד שולחן
 עם מאפרה וכוס קפה שמישהו גמר לשתות לא מזמן. על השולחן מונחת גם
 חוברת עם תמונות, ומסתבר שזה קטלוג המוצרים של המפעל. יש שם צילומים
 של תחבושות שונות שמולבשות לדוגמנית על הראש, על הידיים, על הברך, על
 הכתף. הדוגמנית מחייכת.
 נכנס איש עם קרחת. ביד אחת יש לו כוס קפה, ביד השנייה צלחת עם
 וופלים. הוא אומר: "אפשר לעזור?"
 אני אומר לו שאני מחפש את עמירם.
 "באיזה עניין?"
 אני אומר לו שבאתי לקבל את החזיר.
 "אה," הוא אומר, "אתה החבר של חלפון שמארגן מסיבה ליום העצמאות."
 "זה אני."
 "אני עמירם."
 "נעים מאד."
 "טוב," אומר עמירם. "אתה יכול לקחת אותו. הוא מחכה לך מאחורה, ליד
 המחסנים."
 "זה כבד?" אני שואל.

"זה כבד, אבל זה הולך ברגל", אומר עמירם. "פשוט תבוא אל הרמפה ברברס ותן לו דחיפה קטנה."

פתאום אני מבין. "מה הוא חי?" אני שואל.

"בטח, וינצנט חי לגמרי", אומר עמירם. "מה חשבת, שאנחנו מוסרים לך פגר?"

אני מופתע. מאד מופתע. "חשבתי שאני קונה בשר", אני אומר.

עמירם צוחק. "שמרנו אותך בשבילך טרי טרי", הוא אומר.

"אבל אני לא יכול להביא הביתה חזיר חי."

"למה לא?" שואל עמירם. יש לו סגירה עצבנית של העיניים והוא גם לא

מפסיק ללטף לעצמו את הקרחת.

"בחייך", אני אומר לעמירם, "אני לא יכול להביא חזיר הביתה. אלף, כי זאת

חיה גדולה. אין לי מקום. אני גר בדירה, לא בצמוד קרקע כמו קיבוצניק. ובית,

כי לאשתי יש כלבה קטנה, פינצ'רית, ולא נראה לי שהם יסתדרו."

עמירם מחייך. "וגימל?" הוא שואל.

"גימל, השכנים יעשו בעיות."

"אז תזמין אותם למסיבה", הוא אומר, "הם לא יוכלו להגיד לך כלום."

אני שותק. עמירם מסתכל עלי אחר כך על השעון. בסוף הוא אומר: "אוקי.

בוא נלך לפגוש את וינצנט." הוא דוחף אותי החוצה ומושך אותי למסדרון.

עמירם ואני מקיפים את הבניין ובינתיים הוא מספר לי את תולדות חייו של

החזיר. הוא מספר לי איך הם קנו אותו מקיבוץ אחר שמגדל חזירים, ואיזה גור

חמוד ושובב הוא היה וכמה חכם. כשהוא היה בן שנה הם התחילו לעשות עליו

נסווי חבישה. פצעו וחבשו. חתכו וחבשו. שרפו וחבשו. זה מאד חשוב לעשות

את הניסויים האלה כדי לדעת בדיוק כמה התחבושות יעילות. במיוחד כוויות.

אני מספר לעמירם שפעם הייתי חובש קרבי.

עמירם שואל: "ידעת שלחזיר יש כמה תכונות גופניות שדומות מאד לתכונות

גופניות של בן אדם? ידעת למשל שרופאים שואפים בעתיד להשתיל לחולי לב

לב של חזיר?"

באמת לא ידעתי.

"עכשיו", אומר לי עמירם, "כשיש לנו שני חזירים חדשים ואנחנו כבר לא זקוקים לשרותיו של וינצנט, החלטנו לפטר אותו", הוא אומר וצוחק. בהתחלה הם חשבו לתרום אותו לפינת החי של הקיבוץ, מסביר עמירם, אבל כשמורדי סיפר להם על המסיבה שלי הם הסכימו למכור לי אותו במחיר מוזל. "וככה מצאנו לוינצנט יעוד חדש בחיים", אומר עמירם. ואז אני רואה אותו. הוא בערך בגובה של שולחן אוכל, די שמן, אף שטוח, רטוב, עיניים עם ריסים בהירים. עיניים של בן אדם. כשאני מתקרב, אני שם לב שחסרה לו אוזן אחת. יש לו תחבושת מלוכלכת על רגל אחורית, תחבושת מלוכלכת על רגל קדמית, והמון צלקות על הגב. הוא קשור בחבל לעמוד על הרמפה.

האמת – זאת הפעם הראשונה שאני רואה חזיר אמיתי. עמירם אומר: "הנה, זה וינצנט המפורסם." אני עושה לו קולות כמו שעושים לכלב ושורק לו, אבל כשהוא רואה את עמירם מתקרב אליו, הוא מותח את החבל, מנסה להוציא את הראש, בועט וצורח.

"הוא משתולל כי הוא פוחד ממני", אומר עמירם, "בדרך כלל הוא די רגוע." עכשיו אני מבין שזה לא יהיה כל כך קל להביא את החזיר לבת-ים. "תגיד לי, אני אומר לעמירם, "אולי מישהו כאן יכול לטפל בו בשבילי, תמורת תשלום כמובן." "למה אתה מתכוון?" שואל עמירם. הוא מלטף את הקרחת בעצבנות הלון ושוב.

"אתה יודע, אני אומר לו, "לעשות אותו יותר קומפקטי." "מה? להרוג אותו בשבילך?" הוא נראה מזועזע. "אתם הרי מבינים בזה יותר ממני, אני אומר. עמירם מתרגז. "תפסיק, בחייך. מה מראה לך שזה כאן? בית מטבחיים? אנחנו נראים לך שוחטים?" "אוקי, אוקי, אני מרגיע אותו, "נסתדר כבר."

”טוב מאד, אני בטוח שתהנה ממנו, וינצנט הוא חזיר על הכיפק,“ אומר עמירם ומתחיל ללכת ממני. אני צועק אחריו: ”כשחלפון יגיע תגיד לו שאני באן, מחכה לו.“

כשאני נשאר לבדי עם החזיר אני מסתכל על השעון ורואה שכבר עוד מעט שתיים עשרה. אני חושב: ”הוא מגזים המורדי הזה.“ אני מוציא את הסלולרי ומצלצל אליו. לא זמין.

אני מחליט שבינתיים כדאי להרגיע את החיה כדי לא להסתבך אחר כך. ”אהלן וינצנט,“ אני אומר לחזיר, ”מה שלומך היום?“

החזיר מגיב לדיבורים שלי בהקשבה. הוא מסתכל עלי מלמטה למעלה אבל אני שם לב שהוא משתחרר טיפה מהמתח. אז אני ממשיך. אני אומר לו: ”אני רואה שעבר עליך הרבה בחיים וינצנט, אני רואה שהגורל עד עכשיו די התאכזר אליך, אבל, כמו שסבתא שלי זיכרונה לברכה היתה אומרת, מי שלא אוהב את הגורל, הגורל לא אוהב אותו.“

הדיבורים שלי באמת מרגיעים אותו. הוא מתיישב וזה סימן טוב. הוא מסתכל עלי כאילו שהוא קורא תנועות שפתיים. עכשיו אני בטוח שקצת זלזלתי בו קודם כשהתייחסתי אליו כמו לכלב.

אני מתיישב על הרמפה לידו, מנדנד את הרגליים, מוציא מהכיס חבילת מסטיקים, מקלף אחד ומראה לו. האף שלו עובד, מתאמץ, בסוף הוא מתקרב ולוקח ממני את המסטיק.

”אתה רואה, וינצנט,“ אני אומר לו, ”לא הכול כל כך גרוע כמו שאתה חושב.“ הוא נוחר ועושה בראש מין תנועה הצידה. הוא מנסה להגיד לי משהו. ”מה קרה?“ אני שואל, ”רוצה עוד אחד?“ אני מתקרב אליו לאט לאט והוא מתרחק. ”אוקי, אז קח עוד מסטיק אם זה מה שאתה רוצה.“ אני מוציא עוד מסטיק אחד, מקלף ונותן לו. הוא מבסוט. אבל זה לא מספיק לו. אני חושב: ”אולי עכשיו שהוא כבר לא עובד אצלם במפעל הם הפסיקו לתת לו אוכל.“ יש לי רעיון. אני נזכר שבקיבוץ יש בדרך כלל חדר אוכל ובחדר אוכל בצהריים יש בדרך כלל ארוחת צהריים.

”בוא וינצנט, אני אומר לחזיר, ”ננסה להשיג לך ארוחת צהריים.” אני מתיר את החבל שלו ובינתיים ממשיך להגיד לו דברים מרגיעים ונראה לי שהוא די מרוצה. אני מושך את החבל והוא הולך אחרי כמו כלב מאולף. אנחנו יורדים מהרמפה ועולים עם הכביש. אני אומר לו: ”כל הכבוד, וינצנט.”

לא קל לו ללכת, לשמן, עם כל התחבושות על הרגליים, ולפי כל הסימנים חדר האוכל נמצא בסוף העלייה.

אחרי כמה דקות אנחנו מגיעים לבנין שנראה כמו בונקר ענקי מבטון מזוין. יש שם מגרש חניה ובקצה המגרש חונים שלושה מיכלי זבל מלאים ולידם זרוקים קרטונים עם שאריות של לחם. וינצנט מתנפל על הלחם ואני זז הצידה בשקט כדי לא להפריע לו.

אבל פתאום אני רואה את האוטו של מורדי, ופתאום אני גם רואה את מורדי בתוך האוטו, ופתאום אני גם שם לב שהוא מתעסק שם עם מישהי. אני מושך את וינצנט וניגש לאוטו. מורדי והחברה שלו כמובן עסוקים מדי ולא מרגישים שאני עומד להם שם ממש דבוק לחלון ומסתכל. בסוף נמאס לי. אני פותח את הדלת בצד של הנהג. מורדי כמעט נופל החוצה. הוא מקלל.

”מה אתה מקלל?” אני אומר לו, ”שעתיים אתה נותן לי לחכות, יכולת להגיד לי שיש לך כאן סטופ, הייתי הולך לשתות קפה.”

הבחורה מותחת את הבגדים, מסובבת אליה את הראי ומסדרת את השיער. אחר כך היא יוצאת מהאוטו. היא בלונדינית מהחלומות וגבוהה ממורדי בראש. היא נראית לי מוכרת. יכול להיות שזאת הדוגמנית מהקטלוג של התחבושות? היא מתכופפת אל מורדי והם מתנשקים. הוא אומר לה: ”ביי מותק, אני אצלצל.”

היא אומרת: ”ביי ביי, ומסתלקת.

”אז אני רואה שהכול הסתדר, ” אומר מורדי.

”מי זאת הגברת?” אני שואל.

”מה לא סיפרתי לך על החברה שלי, יודית?”

”לא רק שלא סיפרת לי, גם נתת לי לחכות כמו טמבל.”

”ואם היית יודע, זה היה עושה לך יותר קל לחכות?”

אני מתעצבן. "בחייך, אני אומר, "בזמן שאני מתאמץ לאלף את החזיר המסכן הזה, אתה מתפרע לך עם איזה בלונדינית. נראה לך הגיוני?"

מורדי מחייך אלי בשחצנות. הוא אומר: "מה אתה מתלונן, תגיד לי? מה אתה רוצה? יש לך אישה בבית. כל מה שאתה צריך לעשות זה להמשיך לאהוב אותה."

"טוב, תשמע מורדי, אני אומר, "מספיק עם השטויות. בוא נכניס את החזיר לאוטו ונתחיל לחזור הביתה."

מורדי מסתכל על וינצנט ווינצנט מסתכל על מורדי. בסוף מורדי אומר: "אי אפשר להכניס אותו לאוטו."

"למה לא?"

"תראה איזה ריח יש לו, אומר מורדי.

"מה אתה רוצה ממנו, אני אומר, "הוא חזיר. לא צריך להיות לו ריח של אפטר שייב."

"אני לא יכול לתת לו לשבת עם כל הספרים מאחורה, אומר מורדי, "הוא מסריח. הריח ידבק לספרים. גם ככה העסקים שלי על הפנים. חוץ מזה, אני ממש לא רוצה שהוא יחרבן לי באוטו."

"מה קרה לך, מורדי?" אני צועק, "זה היה רעיון שלך בכלל!"

"הרעיון היה חמישים קילו חזיר שוכב בניילון, אומר מורדי, "לא קרקס נוסע."

בינתיים וינצנט ממש נדבק לרגליים של מורדי. מורדי בועט בו קצת אבל וינצנט מסתובב סביבו ומתחנף. מורדי אומר: "תיקח אותו ממני."

"בוא וינצנט, אני אומר לחזיר ומושך בחבל. "תעזוב אותו."

החזיר מתעקש.

"תראה איך הוא אוהב אותך, אני אומר למורדי, אבל מורדי לא יכול לסבול את זה. הוא נכנס לאוטו, סוגר את הדלת ופותח את החלון.

"אתה יודע מה, אני אומר למורדי, "אני אלביש עליו את הז'קט שלי, ככה הוא לא ילכלך."

"לא חבל לך על הז'קט?"

”ממילא רצייתי לתת אותו לניקוי יבש, ” אני אומר, ” וכבר עוד מעט קיץ. ” זה ז’קט עור שאשתי קנתה לי באיסטנבול לפני שנתיים, והאמת, אף פעם לא אהבתי אותו.

מורדי יוצא, פותח את הדלתות האחוריות, דוחף את החבילות של הספרים, מסדר קצת. אני מחבק את הצוואר של וינצנט ומושך אותו למעלה. מורדי עוזר לי להרים את הרגליים הקדמיות לרצפה של האוטו. אני מושך ומורדי דוחף. זה לא קל. וינצנט שוקל לפחות חמישים קילו. אולי יותר. אבל כנראה הוא לא מתנגד ומתמקם לו בשקט בין החבילות של הספרים. אני מסדר עליו את הז’קט, יורד וסוגר את הדלתות.

” דיר באלאק אם הוא מחרבן לי באוטו, ” אומר מורדי.

” אל תדאג, ” אני אומר.

סוף סוף אנחנו נוסעים, עוברים את השער של הקיבוץ, יורדים בסיבובים, עוברים מטעי תפוחים, עוברים ליד מחצבה, יורדים יורדים יורדים. אני שומע את וינצנט נופל, מסתכל אחורה, בודק מה איתו. הוא שוכב בשקט בין החבילות, עטוף בז’קט.

מורדי שואל: ” מה שלומו? ”

אני אומר: ” הוא בסדר. ”

מורדי אומר: ” אני רק מקווה שהסיבובים לא עשו לו בחילה. ”

אנחנו עוברים את קריית-שמונה, מתקרבים לראש פינה, ואז אני מציע למורדי לעצור באיזשהו מקום לשתות קפה ולאכול משהו כי עוד לא אכלתי כלום מאז שהתחיל הסיפור הזה.

מורדי אומר: ” אם ש לך סבלנות, אני יביא אותך לחומס הכי טוב בארץ. ”

” זה רחוק? ”

” שעה, ” אומר מורדי, ” אתה יכול לחכות שעה? ”

מורדי משחק קצת עם התחנות של הרדיו. הוא שואל: ” תגיד, מה אתה הולך לעשות איתו בעצם? ”

האמת היא שאין לי מושג מה אני הולך לעשות איתו. ברור שאני לא יכול להביא אותו הביתה, לתת לו לטייל לי בסלון.

אני רק מזכיר לך, "אומר מורדי, "במקרה ששכחת, שהחזיר הזה אמור להיות הכיבוד במסיבת יום העצמאות שלך."

אני מתרגז. "מה אתה רוצה, שאני יהרוג אותו? אני לא הורג. אף פעם לא הרגתי. לא יודע להרוג."

"בסדר, בסדר, תירגע, "אומר מורדי.

אנחנו ממשיכים לנסוע בשקט ואז פתאום הוא אומר: "אני דווקא מכיר מישהו שיכול לעשות בשבילך את העבודה המלוכלכת."

"מישהו שיהרוג לי את וינצנט?"

"כן."

"מי?"

"אולג."

"מי זה אולג?"

מורדי אומר שאולג זה אחד שהיה ברוסיה צייד דובים ועכשיו יש לו מספרה בכרמיאל.

אחר כך אנחנו יושבים בתחנת דלק של איזה כפר ערבי ומנגבים חומס. אני לוקח עוד מנה אחת בפיתה עם בצל וביצה קשה בשביל וינצנט, והוא אוכל לי מהיד ואחר כך מלקק אותה.

מורדי אומר: "אסור לך לפנק אותו."

"למה אסור?"

מורדי צוחק. הוא אומר: "אתה לא רוצה שדווקא עכשיו הוא יתחיל לאהוב את החיים."

כרמיאל מתחילה ממש קרוב לכפר של החומס. עוברים רמזורים ופונים ימינה. הכבישים נראים מאד לא משומשים. ליד הכבישים עומדים בתים עם מרפסות ורודות וקרמיקה. העיר כבר מקושטת לכבוד יום העצמאות ועל העמודים תלויים דגלים. אנחנו נוסעים למרכז, איפה שכל החנויות והבנקים והפיצוחיות. גם שם גם חנות ספרים. מורדי אומר שבכרמיאל קונים הרבה אנציקלופדיות.

אנחנו נכנסים למספרה עם שלושה כסאות לתספורת. אבל רק על אחד יושב קליינט שמגלחים לו חלק מהראש.

"מה העניינים אולג," אומר מורדי לספר. הוא לא נראה לי בכלל כמו צייד דובים.

אולג אומר: "מה העניינים מורדי, הרבה זמן לא ראינו אותך."
מורדי אומר: "אפשר לדבר איתך רגע?"

אולג מכבה את המכשיר, עוזב את הראש שהוא מגלח ולוקח את מורדי הציידה. הם מדברים. אחר כך מורדי ניגש אלי ואומר: "הוא רוצה לראות אותך." הלקוח מחכה בסבלנות, אבל כשהוא רואה בראי את אולג יוצא החוצה הוא מתחיל לצרוח. אולג אומר לו: "תזהר שאני לא ישאיר לך חצי ראש ככה וחצי ראש ככה." אחר כך, כשאנחנו בחוץ הוא מספר לנו שפעם, ברוסיה, ספר אחד מת באמצע התספורת והקליינט נשאר עם חצי קרחת. "הספר שיה יותר מידי," אומר אולג, "זה הרס לו את הלב."

מורדי פותח את הדלתות האחוריות ואולג מציץ.
הוא אומר: "מה זה, הלבשתם לו מעיל? אני לא יכול לראות אותו ככה."
אני שואל אם הוא רוצה שנוציא את וינצנט.
אולג צועק: "מה, השתגעת? זה מה שחסר לי, שבולם יראו אותי מתעסק באמצע הרחוב עם החזיר שלך." הוא מספר שהדתיים מאד חזקים בעיר שלהם, ואם מישהו ילשין עליו, יעשו לו בעיות עם הרישיון של המספרה. בכל אופן, הוא אומר שהוא מוכן לשחוט את וינצנט, להוריד לו את העור ולחתוך אותו לחתיכות אם אני אתן לו עשרים קילו.

"תצטרך להשאיר אותו אצלי במרתף," אומר אולג. "הוא יהיה מוכן ביום חמישי בבוקר."

אני לא אומר כלום. מורדי מנסה לעזור לי. הוא אומר: "אתה יכול לסמוך עליו."

אולג אומר: "אתה יכול לחשוב על זה עד שאני גומר את התספורת."
הוא נכנס חזרה למספרה.

מורדי מסתכל עלי. אני מסתכל על וינצנט. מורדי אומר לי: "נו?"

אני אומר לו: "בוא נזוד."

"מה העניין?" הוא שואל אותי. "נראה לך שהוא מבקש יותר מדי?"

"לא, זה לא זה," אני אומר.

"אז מה קרה?"

"זה לא נראה לי," אני אומר למורדי.

"מה לא נראה לך?"

"לא נראה לי להשאיר את וינצנט במרתף," אני אומר.

"נבקש ממנו להשאיר את האור," אומר מורדי.

אבל אני מתעקש ומורדי אומר שאני פסיכי. בסוף הוא מתייאש ממני וחוזר למספרה להגיד לאולג שלום ותודה רבה.

כשאנחנו נכנסים לאוטו הסרחון ממש חונק אותנו.

מורדי אומר: "נמצא איזה חייל שמחכה לטרמפ, ניקח ממנו את הרובה ונירה לחזיר שלך בראש וזהו."

אני לא עונה לו. אנחנו יוצאים מכרמיאל, נוסעים חצי שעה עם חלונות פתוחים. די קר אבל הרוח לוקחת איתה את הריח.

וינצנט עושה המון רעש. הוא מסתובב בין הספרים, מאבד שווי משקל, נופל, נעמד על הרגליים ועוד פעם נופל. אני מבקש ממורדי לעצור.

"מה קרה?" שואל מורדי.

"צריך לתת לו להתאוורר קצת," אני אומר, "לעשות פיפי."

"לפי הריח לא נראה לי שהוא התאפק עד עכשיו," אומר מורדי. הוא עוצר את האוטו בחריקה. אני יוצא, פותח את הדלתות, עוזר לוינצנט לקפוץ החוצה, ואז תופס את החבל ומושך אותו אל האקליפטוסים בצד.

מורדי אומר: "ובכל מקרה אתה לוקח מחר את האוטו לניקוי ומחזיר לי אותו כמו חדש."

אנחנו קרובים לצומת. יש שם בסטה של ירקות ופירות. תות-שדה בעיקר.

אני חושב שזאת הזדמנות לקנות כמה דברים הביתה ומחליט לצלצל לאשתי לשאול מה צריך. אבל הבטרייה של הטלפון גמורה.

בזמן שכל המחשבות המעניינות האלה עוברות לי בראש, וינצנט פתאום מחליט לרוץ. החבל בורח לי מהיד. וינצנט רץ בסיבובים. אני צועק: "תחזור, יא חרא! תחזור או שאני הורג אותך!" הוא עושה לי תרגיל: מחכה שאני אתקרב אליו ואז קופץ הצידה.

אנחנו שמים לו מארב. מורדי בא אליו מצד אחד ואני מצד שני. אני מקלף מסטיק ומראה לו. זה עובד. הוא מתבלבל ואז אני מזנק עליו ותופס אותו חזק באוזן היחידה שלו וברגל. הוא צורח. התחבושת יורדת ואני רואה מה יש לו שם. זאת כווייה עם שלפוחיות. זה לא נראה יפה.

אני אומר למורדי: "תראה מה זה."

מורדי אומר: "מישהו כבר החליט לבשל אותו לפניך." הוא צוחק. בצומת עומד חייל עם נשק, מנסה לעצור טרמפ. אף אחד לא עוצר לו. מורדי צועק אליו ועושה לו סימנים בידיים. החייל לא מבין בהתחלה, מהסס קצת, אחר כך מתחיל ללכת לכיוון שלנו.

מורדי אומר לי: "קובי, זאת ההזדמנות שלך. תבקש ממנו לדפוק לו כדור

בראש. לפי דעתי הוא ישמח."

החייל שואל מרחוק לאן אנחנו נוסעים.

מורדי צועק: "לבת ים."

החייל מתקרב ומסתכל עלי ועל וינצנט כאילו נפלנו מהירח. הוא שואל: "מה

זה, חזיר?"

מורדי אומר: "אתה רוצה לעשות לנו טובה?"

החייל שואל: "אתם יכולים לקחת אותי עד נתניה?"

"אבל קודם תעשה לנו אתה טובה," אומר מורדי. "אנחנו צריכים את החזיר

הזה מת."

"אתם רוצים שאני יהרוג לכם את החזיר?"

"כן, שתכניס לו כדור אחד בראש. מה אתה אומר?"

"כדור אחד בראש?"

"כן, רק כדור אחד בראש וזהו."

החייל מסתכל על וינצנט. וינצנט מסתכל עליו ועלי ועל מורדי. הוא מבין הכול. החייל מוריד את הגליל מהכתף, הופך את המחסנית, דורך, ומצמיד את הקנה לוינצנט.

”רגע, חכה שנייה, אני אומר לחייל. הוא מוריד את האצבע מההדק.
”מה קרה?” שואל מורדי.

אני עוזב את החבל ואומר לוינצנט: לך ויינצנט, לך. ”הוא עומד. אני נותן לו מכה בתחת וצועק: ”יללה, לך כבר, לך מכאן!” הוא זז קצת ומתיישב. אני צועק עליו בכל הכח: ”לך! תסתלק! לך מכאן! אתה חופשי!”
”מה קורה לך?” שואל מורדי, ”השתגעת?”

”אני לא רוצה אותו, אני אומר. ”אני לא רוצה אותו לא חי ולא מת. אני לא רוצה חזיר. ” ואני צועק על וינצנט: ”שמעת, חזיר? אני לא רוצה אותך! תלך ממני!”

מורדי אומר: ”מה קורה לך, קובי? אתה לא יכול לגרש אותו כאן, סתם ככה, באמצע שום מקום.”
”בטח שאני יכול.”

אני חוטף לחייל את הנשק ומשחרר צרור לאוויר. וינצנט נבהל ומתחיל סוף סוף לרוץ. הוא רץ כמו מטורף, עובר לצד השני של הכביש ורץ נגד הכיוון. אני רואה את הרכב שמגיע ממול באורות דלוקים וצועק בכל הכח: ”וינצנט!” אבל כלום לא עוזר. הרכב נכנס בו ומעיף אותו באוויר והוא נוחת שני מטר מאיתנו.

הרכב עוצר. יוצאת אישה. היא מבוהלת. היא צועקת אלינו: ”מה קרה? מה קרה?”

מורדי עונה לה: ”שום דבר, הכול בסדר.” הפנס הקדמי שלה מרוסק והמכסה מנוע מקומט קצת.

היא שואלת: ”מה זה היה, כבש?”

מורדי צועק: ”שום דבר, גברת, סעי לשלום, הכול בסדר.”

אנחנו עומדים ליד וינצנט. יוצא לו דם מהפה. הוא עושה כמה תנועות ברגליים, וזהו.

”אז מה עכשיו?” שואל מורדי.

”בוא ניסע, ” אני אומר לו.

אנחנו מזיזים את וינצנט לתעלה בצד הכביש.

”ומה עם המסיבה שלך?” שואל מורדי, ”מה עם האירוע לכבוד יום העצמאות

החמישים?”

”אני מבטל, ” אני אומר לו, ”המסיבה מבוטלת.”

אני מוציא את הז'קט המטונף שלי מהאוטו ומכסה את וינצנט.

”בוא ניסע, ” אני אומר.

החייל הסתלק בינתיים. אנחנו עולים לאוטו בשקט, כאילו וינצנט ישן שם

ואסור להעיר אותו.

”בכל מקרה, ” אומר מורדי, ”מחר אתה לוקח את האוטו לניקוי ומחזיר לי

אותו כמו חדש.”

[חזרה לאתר](#)